

Michael Part

CRISTIANO RONALDO

CESTA NA VRCHOL

Cristiano Ronaldo: cesta na vrchol

Aj v tlačenej verzii

Objednať si môžete na stránke
www.albatrosmedia.sk

Michael Part
Cristiano Ronaldo: cesta na vrchol – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv

Michael Part
CRISTIANO RONALDO: CESTA NA VRCHOL

MICHAEL PART

CRISTIANO
RONALDO

CESTA NA VRCHOL

Táto kniha je venovaná autorovej sestre Tane, bratovi Brianovi a Patrickovi Hasburghovi za odborné vedenie a inšpiráciu. Osobitné poďakovanie patrí Yonatanovi Ginsbergovi za jeho prínos pri vzniku tejto publikácie. Jeho hlboké znalosti istej krásnej hry a láska k nej boli neoceniteľné.

KAPITOLA 1

CRISTIANO RONALDO DOS SANTOS AVEIRO si opláchol tvár trochou vody. Pozrel sa na seba do zrkadla a uškrnul sa. Zhlboka sa nadýchol. Toto bol jeho deň.

Vonku, na Paseo de la Castellana v Madride, bola pozdĺž štadióna Santiaga Bernabéua hustá premávka. Bolo 6. júla 2009 a fanúšikovia čakali celé hodiny, aby získali miesta na udalosť dňa. Všetkých 82 000 sedadiel štadióna sa rýchlo zaplnilo. Tí, ktorí sa nedostali dnu, sledovali tú slávu na veľkoplošných obrazovkách mimo štadióna.

Ľudia boli oblečení v bielych dresoch futbalového klubu Real Madrid. Jeden z najlepších hráčov sveta sa konečne pripojil k ich tímu.

Prednú stranu dresu zaveseného v jeho skrinke zdobil slávny znak Realu Madrid. Na chrbte mal číslo 9. Ako dlho o tejto chvíli sníval? Nepamätal si dobu, kedy by netúžil hrať za Real Madrid. Už keď vyrastal, hovorieval, že zaň chce hrať, a všetci na to vždy: „Kto by nechcel?“

Poobzeral sa okolo seba. Štadión Santiaga Bernabéua. Konečne bol vnútri. S nezmazateľným úsmevom na perách Cristiano zatvoril oči a znova sa zhlboka nadýchol. O chvíľu vyvolajú jeho meno a on prejde trávnikom a vybehne na pódium. To je všetko, čo bude treba urobiť. Vystúpiť po schodoch a povedať, čo je nevyhnutné. Potriasť niekoľkým ľuďom rukou a nechať sa párkrát odfotiť. Na objektívy bol zvyknutý, ale toto bolo iné. Toto bol jeho celoživotný sen, ktorý sa práve stával skutočnosťou.

Lenže sa bál, že ho premôže nervozita. Otočil sa chrbtom k svojej novej skrinke. Vnútri visela kopa retiazok s krížikom. Mal ich celú zbierku, ale tieto boli jeho najobľúbenejšie. Pomaly bol čas ísť.

Cesta na štadión viedla z klubovej kabíny po schodoch dolu, cez krátku chodbu a hore po modrom oceľovom schodisku. Len čo vošiel do chodby, začul

CRISTIANO RONALDO: CESTA NA VRCHOL

skandovanie davu. Keď sa dostal k modrým schodom, bol už rev ohlušujúci.

Toto bol jeho debut a tí, ktorí Realu Madrid velili, chceli, aby bol čo najnapínavejší. Pod schodmi to znelo, ako by na štadióne boli všetci obyvatelia Madridu.

Zostával v tieni a naposledy sa poriadne nadýchol. Potom začal zdolávať schody ako priečky rebrika. Srdce sa mu rozbehlo ako splašené, keď na pódiu zazrel najúžasnejšieho hráča, akého kedy Madrid zažil, Alfreda di Stéfana. *Blondavý šíp!* A hneď vedľa neho jeden z najlepších futbalových hráčov všetkých čias, samotná *Čierna perla* Eusébio – portugalská legenda, ktorú mnohí prirovnávali k Pelému. Boli tu, jeho hrdinovia, čakali *na neho*. Bolo to neskutočné.

Veď bol iba chudobným chlapcom, ktorý sa naučil všetko o krásnej hre v uliciach Madeiry. Ako sa dostal až sem? Ako vystúpil na vrchol futbalového sveta? Zatvoril oči a znova uvidel ostrov svojho detstva: rozbité ulice, chudobné štvrte a futbalové ihriská. Cítil, ako sa k nemu vracia detstvo. Jeho prvá spomienka sa viazala ku kostolu. A na sebe mal modrú a bielu.

KAPITOLA 2

CTIHODNÝ OTEC ANTONIO RODRIGUEZ REBOLA sa pozrel na zoznam krstených na daný deň. Všetky mená už boli odškrtnuté, až na jedno. Pre kostol v Sante Antóniu, situovaný vysoko na kopci, to bol rušný deň a chlapec Aveirovcov, Cristiano Ronaldo, bol posledným čakateľom. Kňaz už by najradšej šiel domov. Pozrel na matku, Mariu Dolores Aveirovú, jej deti a sestru, všetky usadené na jednej z predných drevených lavíc. Nádoba na svätenú vodu bola vytesaná z mramoru tak, aby predstavovala anjela držiaceho otvorenú morskú lastúru, naplnenú posvätenou tekutinou. Doloresina sestra si v krstiteľnici namočila dva prsty a hravo nimi po-

šimrala Dolores na tvári. Obe sa tomu zachichotali. Maličký Cristiano Ronaldo spinkal ako... nuž, ako batola.

Otec Rebola si vyhrnul rukáv a skontroloval hodinky. Krst mal začať o šiestej večer. Boli už dve minúty po šiestej a José Dinis, Cristianov otec, ešte nedorazil. Ani po Fernãovi de Sousovi, Cristianovom kmotrovi, nebolo ani chýru, ani slychu. Dolores cítila, ako sa do nej prepaľujú oči ctihodného otca. Vedela, kde jej manžel a Cristianov kmotor sú, a tiež vedela, že s tým nič nenarobí.

Neďaleko kostola na ihrisku klubu Andorinha práve končil zápas medzi Andorinhou a Ribeirou Bravou. Kapitán tímu, José Fernão Barros de Sousa, Cristianov kmotor, bol na ihrisku. José Dinis, otec malého chlapca, bol tímový kustód. Sedel na lavičke a sledoval hodinky – už teraz synove krstiny nestíhali, ale čo mohol robiť? Zápas sa začal o pol hodiny neskôr. Len dúfal, že rozhodca hru veľmi nenadstaví, a modlil sa k bohu, aby kňaz počkal.

Ctihodný otec Rebola došiel k Dolores. Tá podľa jeho výrazu usúdila, že je nervózny, a tak sa usmiala, aby sa pokúsila uvoľniť napätie.

„Dúfam, že sú váš manžel aj kmotor na ceste.“

„Mali by tu byť každú chvíľu,“ riekla. A dúfala, že sa kňaz nespýta, čo ich zdržalo. Nie každý obyvateľ ostrova Madeira bol taký posadnutý futbalom ako jej rodina. Doloresina sestra sa pozrela na svojho ročného spiaceho synovca. „Cristiano je trpezlivý,“ poznamenala.

Ctihodný otec ju začul a tiež sa na chlapca pozrel. „Voláte ho Cristiano?“ spýtal sa.

„Jeho celé meno je Cristiano Ronaldo,“ vyhlásila Dolores pyšne. „Ronaldo. Po Ronaldovi Reaganovi.“

„Po tom americkom prezidentovi?“ začudoval sa kňaz.

„Áno, ale predtým, než sa stal prezidentom, bol slávnym hercom,“ pripomenula mu Dolores. „Máme ho veľmi radi.“

Otec sa poškrabal na hlave. Dobre vedel, že než sa stal politikom, bol americký prezident hercom.

Dolores sa usmiala. „Milujeme všetky jeho filmy. Keď sa na ne pozeráme, sme šťastní.“

Kňaz sa usmial. „Cristiano Ronaldo,“ zahĺbal sa. „Budúci prezident? Alebo azda dokonca filmová hviezda?“

Ženy sa zachichotali.

Presne o pol siedmej zapískali gummy Fernãovho

auta na malom špinavom parkovisku pri kostole. Vystúpili z neho José Dinis s Fernãom a ponáhľali sa dnu. Pritom si uťahovali kravaty, navliekali saká a zastrkávali biele košele cez modro-biele dresy Andoriny. Obaja muži sa s rešpektom zastavili pri dverách. José Dinis si uhladil vlasy, potom sa zavesil do Fernãa a zaviedol ich do kostola.

Krst Cristiana Ronalda dos Santos Aveira prebehol bez jedinej prekážky. Ctihodný otec Rebola si zhlboka vydýchol. Cristiano ani nepípol. Keď bolo po všetkom, nastal čas na fotografovanie. Hoci otec Rebola s istotou očakával, že pán a pani Aveirovci oblečú pre túto výnimočnú príležitosť malého Cristiana do krstného rúcha, nebol ani trochu prekvapený, keď José Dinis trval na tom, že sa jeho syn bude fotografovať v klubových farbách *Clube de Futebol Andorinha de Santo António*.

Dolores batola posadila, rýchlo mu navliekla biele topánočky, s pomocou sestry mu nasadila zlaté náramky na zápästie, zlatý prsteň a krížik na retiazke okolo krku.

Kostolný fotograf bol prichystaný stlačiť spúšť. „Pripravení?“ spýtal sa. „Raz... dva... tri...“

Cristiano Ronaldo otočil hlavu k objektívu, tma-

MICHAEL PART

vé oči mal dokorán a zahľadel sa priamo do hľadá-
čika, akoby to robil už tisíckrát. Akoby vedel, čo má
robiť. Fotograf ich vyfotil a všetci si zatlieskali.

KAPITOLA 3

DOM AVEIROVCOV BOL TAKÝ MALÝ, že José Dinis umiestnil práčku na strechu. Vždy hovorieval, že ich pracovňa má ten najlepší výhľad na celej Madeire. Päťročný Cristiano zdieľal dom s matkou Dolores, otcom Joséom Dinisom, dvoma sestrami, Elmou a Katiou, a s bratom Hugom. Tí všetci spoločne žili na svahoch Santa Antónia vo Funchale, hlavnom meste Madeiry. Rodičia spali v jednej izbe a štyri deti v druhej. Jediné svetlo do malého trojizbového domova dopadalo oknami, teda okrem toho, ktoré dovnútra prenikalo zhruba desiatkou dier v strope. Na ich opravu nemali dosť peňazí. Tretiu izbu zdieľala celá rodina. Mali aj kúpeľňu – veľkú ako komora.

Cristiano sedel na verande a sledoval chlapcov prechádzajúcich okolo ich domu hore k ulici Lombinho. Vedel, že idú hrať futbal, pretože jeden z nich vždy niesol v podpazuší loptu a všetci sa pýšili dresmi svojich obľúbených tímov. Rua Quinta Falcão bola strmá. Deti, ktoré si na nej kopali pred domom, sa vždy naháňali za loptou z kopca. Museli sa naučiť byť rýchle, inak skončili v polovici dlhého svahu skôr, než loptu dobehli. Starší chlapci preto radšej hrali až hore na Caminho do Lombinho, hneď vedľa futbalového ihriska Marítima, kde bola rovina.

Marítimo malo prvoligový mančaft, jeden z dvoch najlepších na ostrove. Bol to najobľúbenejší klub Josého Dinisa. Tým druhým prvoligovým tímom na ostrove bol Nacional, čo bol obľúbený futbalový tím Cristianovej matky. Tá tiež fandila Sportingu Lisabon, jednému z najlepších klubov Portugalska. Keď proti sebe nastúpili dva miestne prvoligové tímy v zápase prezývanom derby Madeiry, u Aveirovcov vždy bola trochu napätá atmosféra. V piatich rokoch už bol Cristiano s otcom na mnohých zápasoch. Futbal pre neho znamenal všetko.

Cristiano z domu zacítil vôňu pripravovanej večere a jeho žalúdok zareagoval. Chlapci, ktorí šli

okolo, mu zamávali. Ten, ktorý držal loptu, si ju pustil na nohu a ležérne si ju kopol späť do rúk. A potom ešte raz.

Cristiano vyskočil na nohy. „Ja chcem hrať!“ zakričal a vybehol na ulicu.

Chlapci sa zasmiali. Adelino, ten s loptou, ho odstrčil. „Si veľmi malý!“ okríkol ho. „Musíš mať aspoň šesť!“ skríkol naňho ďalší z chlapcov a zvyšok sa znova zasmial. Ich smiech sa postupne vytrácal, keď šplhali hore ulicou.

Sklamaný Cristiano dupal späť na verandu, kde nahnevane kopol do múra. „Nie som veľmi malý! Mám skoro šesť!“ hneval sa a znova nakopol múr. Chvíľu o tom premýšľal, ale potom sa posadil, vyzul si topánky a vyzliekol ponožky, ktoré skrčil do guľôčky. Vstal, pustil provizórnu loptu dolu a zľahka do nej klepol priehlavkom, takže ju vykopol a chytil končekmi prstov. Tak isto ako starší chlapci. Robieval to často. Skúšal to, kým to nebolo zakaždým dokonalé, aj so zavretými očami.

Za sebou začul hvizd. Prudko sa otočil. Jeho otec práve kráčal ulicou smerom od Andoriny. José Dinis mu zamával, pustil tašku s dresmi a doširoka rozťahol paže ako ohromný orol krídla.

„Ocko!“ vykrikoval Cristiano a vyrazil z kopca, aby mu vletel do náručia. Keď k nemu dorazil, nechal otca, aby ho zoširoka objal. Neexistoval lepší pocit, ako byť zabalený v otcovom náručí. José Dinis si pritisol mladšieho syna k hrudi a potom sa pozrel na jeho bosé nohy.

„Kde máš topánky?“

„Na verande,“ odpovedal Cristiano a ukázal smerom k ich domu.

„Zasa hráš futbal s ponožkami?“ spýtal sa José Dinis s úsmevom.

Cristiano sa k otcovi pritisol ešte viac. „Tú loptu od teba som stratil,“ riekol. „Kopol som do nej moc a ona sa mi skotúlala z kopca.“

„No, ale to si ju mal dohoniť!“ napovedal mu otec rozjarene.

„Ja som za ňou bežal!“ tvrdil Cristiano. „Ale zmizla mi v kroví. Myslím, že sa skotúlala z útesu a spadla do oceánu.“

José Dinis sa zasmial a roztvoril synove paže. Potom povolil sťahovaciu šnúрку na taške s futbalovým vybavením, siahol dnu a vytiahol okopanú loptu. „Tá je pre teba,“ povedal vážne a podal ju Cristianovi. „Tentoraz ju skús hneď nestratiť.“

Cristiano stuhol a vyvalil oči. „Ty si mi dal novú loptu,“ zašepkal so zbožnou úctou.

„Áno, ako novú, Cristiano,“ odvetil otec. Cristiano prevracal loptu v rukách a pozorne si prezeral každý jej štvorcový centimeter. „Naozaj je moja?“

„Nie, doniesol som ju tomu chlapcovi, čo býva dole na ulici,“ doberal si ho José Dinis.

„Čože?!“ zvolal Cristiano a rozplakal sa.

José Dinis sa cítil hrozne. „Prestaň! Cristiano! Neplač. No tak,“ chlácholil ho a znova ho objal. „Iba som si robil srandu!“

Cristiano zdvihol k otcovi uplakané oči. Z úst mu ušlo vzlykavé zachichotanie, zaboril tvár do otcovho prepoteného trička a utrel si doň nos.

„No počkaj!“ ohradil sa José Dinis, keď si všimol, čo syn urobil.

Cristiano sa zvonivo zasmial a prášil späť hore k ich domu, na verandu ktorého práve vyšla Dolores.

„Mami, pozri!“ zavolať Cristiano a ukazoval jej loptu, ktorú mu práve venoval otec. Pokúsila sa vziať mu ju z ruky, ale on uhol. „Tá je moja! Zožeň si svoju vlastnú!“

Dolores sa zasmiala. „Ale najskôr si zjeme večeru. Je na stole a chladne!“ pripomenula mu a popoháňala ho späť domov.

Cristiano odložil vidličku. „Už nemôžem.“ Všetci sa pozreli na jeho tanier, ktorý bol stále plný jedla. Dolores uvarila *bacalhau*, tradičné portugalské jedlo z nasolenej tresky, zemiakov a miešaných vajec. Lenže tento týždeň si nemohli dovoliť tresku, takže mali *bacalhau* bez ryby, a hoci mal Cristian ešte len päť, vedel, keď pred neho postavili tanier plný zeleniny.

José Dinis sedel na jednom čele stola a Dolores na druhom. Štyri deti boli usadené okolo, dve na každej strane. Cristiano mal svoje miesto vedľa otca.

„Už si dojedol?“ spýtala sa Dolores s nehybným výrazom na tvári a strelila pohľadom po manželovi.

Cristiano horlivo zakýval hlavou. Pod stolom si nohou pridržoval novú loptu.

„Ak sa chceš hrať,“ začal José Dinis, zatiaľ čo prežúval poriadne sústo, „potrebuješ energiu. Tú nedostaneš zo vzduchu, vieš? Získaš ju, keď zješ tú zeleninu.“

„Zjedz pár zemiakov, trochu vajec a vypí všetko mlieko,“ povedala Dolores.

Cristiano poslúchol a nabral si do úst vajíčka aj zemiaky. Potom ešte raz. Vedel počítať a vedel, čo znamená *pár*, a tak sa mu líca čoskoro naplnili ako škrečkovi. Mal také plné ústa, že sotva dokázal žuť.

Katia sa snažila, aby sa nesmiala, ale nedokázala i pomôcť a musela sa na mladšieho brata pozerieť, lenže zakaždým, keď to urobila, vyprskla od smiechu. A keď sa začala smiať, postihlo to aj Elmu a Huga. Dolores sa radšej pozerala inam a José Dinis sa tiež pousmial. S týmto sa teda nikdy nudiť nebudeme, pomyslel si.

„Tak dobre. Bež sa hrať,“ riekol.

Vo chvíli, keď otec povedal „bež“, bol už Cristiano vonku z dverí aj s loptou v ruke.

„Túto nestrať!“ volal za ním José Dinis, ktorý mu bol v päťách. Keď sa dostal na ulicu, bol už Cristiano v polovici bloku do kopca. Robil kľučky a predkopával si loptu najskôr pravou a potom ľavou nohou. Bol rýchlejší ako akýkoľvek iný päťročný chlapec, ktorého kedy José videl. A tiež vedel napodobňovať. Aj keď si Aveirovci nemohli dovoliť vlastný televí-

zor, vždy sa našli nejakí susedia, ktorí ich pozvali na sledovanie futbalového zápasu. Po zápase Cristiano nikdy nesklamal a hneď nasledujúci deň si osvojil pohyby, ktoré v ňom videl.

Len čo Cristiano zmizol v kopci za zákrutou, začal ho José stíhať. Keď Cristiano zahol na ulicu Lombinho, kde sa zišli starší chlapci na pouličný zápas, konečne ho dobehol, ale držal sa späť, aby ho syn nevidel.

Chlapci si postavili bránky z odpadkových košov. Práve sa chystali začať. Než aby ich sledoval, postavil si Cristiano loptu a kopnutím ju vyslal nad hlavy detí. Lopta sa odrazila od jedného z košov, pričom ho prevrátila, a zvolna sa vktúľala do provizórnej bránky. Cristiano zdvihol obe ruky nad hlavu a s neskrývajúcou radosťou sa rozbehol ulicou.

Starší chlapci chvíľu zarazene pozerali a potom sa rozosmiali. Takisto aj José Dinis na svojom skrytom stanovišti. Cristiano vbehol rovno do bránky a zdvihol loptu. Potom sa vydal naspäť okolo chlapcov. Keď došiel k Adelinovi, chlapcovi, ktorý sa mu predtým posmieval, víťazoslávne sa naňho uškrnul. Potom maširoval späť z kopca smerom k domovu. José Dinis sa k nemu pripojil a Cristiano sa naňho

CRISTIANO RONALDO: CESTA NA VRCHOL

zaškeril: „Vďaka za loptu, ocko,“ riekol. A pretože bol na svoj vek vysoký, chytil ho otec okolo ramien a pyšne ho stisol. „Pekná strela,“ pochválil ho nevrzrušene, pretože predstieral, že ho to zas tak veľmi neohromilo.

„Vďaka,“ odvetil Cristiano s vážnou tvárou.

Chvíľu šli ďalej v tichosti, ale potom to José Dinis nevydržal: „Čo si to nahováram?“ napomenul sa. „Bola to parádna delovka!“ A zovrel syna o niečo pevnejšie.

KAPITOLA 4

JEDNÉHO JARNÉHO DŇA po tom, ako Cristiano dosiahol šesť rokov, ležal natiahnutý na posteli a nohami žongloval s loptou. Počul, ako sa mama s otcom v kuchyni hádajú. Otec sa znova opil. Blížila sa večera a mama varila. Vždy sa hádali o peniaze. Mama prosila otca, aby prestal piť. Väčšinu peňazí, ktoré zarobil ako záhradník a tímový kustód, utratil za alkohol. Mamina výplata padla na jedlo a platenie účtov – lenže to nikdy nestačilo. Pracovala od úsvitu do súmraku, varila a upratovala domy iných ľudí. Pracovala tvrdo a robila všetko, čo bolo v jej silách, aby svojej rodine dala maximum. Ale otec si nedokázal pomôcť.

Sľuboval, že prestane piť, ale nikdy svoj sľub nedodrжал. Bolo to smutné. Keď pil, vyzeral hrozne a Cristiano to nenávidel. Kedykoľvek sa na opitého otca pozrel, vedel, že nie je sám sebou. Ale miloval ho a dúfal, že sa svojho zlovyku zbaví. Hoci bol malý, uvedomoval si, že pitie škodí otcovmu zdraviu. Videl v otcových očiach zúfalstvo a sám sa cítil bezmocný a zmätený, pretože mu nemohol pomôcť.

V duchu si prisahal, že sa alkoholu v živote ani nedotkne. Že si nedá jediný pohárik. Ani kvapku. Nikdy.

Taktiež nenávidel chudobu. Ale vedel, že sa z nej dá uniknúť. Hoci nikdy netrpeli hladom, vedel, že existujú ľudia, ktorí majú jedla viac než dosť a nikdy si nemusia robiť starosti, že budú mať prázdny žalúdok. Že jedia všetko, čo majú radi, a kedy sa im zachce. Že spia vo veľkých posteliach vo veľkých domoch, do ktorých dokonca nezateká. Musela existovať nejaká úniková cesta. Ale aká? Keď videl, ako jeho rodičia, brat a sestry trpia, dostal ohromný nápad. Prisahal si, že až vyrastie, všetko to zmení. Všetci budú mať nádherné domovy. Mama a otec budú spokojní a prestanú sa hádať. Otec sa zbaví problémov s pitím a bude konečne šťastný, triezvy a zdravý.

Musel von. Prebehol k oknu a vykukol na ulicu pred domom, práve keď okolo prechádzala známa skupinka chlapcov mieriacich hore po Rua Quinta Falcão smerom k Lombinhu. Ponáhľal sa cez izbu k posteli, schmatol loptu a uháňal s ňou naspäť k oknu.

Aj v izbe cítil, ako sa z kuchyne šíri silná vôňa feniklu a kelu, a vedel, že je len otázkou času, kedy ho mama zavolá k stolu. Nechcel jesť. Chcel sa hrať. Pri hraní bol vždy šťastný. Bol to jeho spôsob úniku, vďaka tomu zabúdal na beznádej a chmáry. Ulica bola jasná a prívetivá. Deti dokázali byť tvrdé, ale on tiež. Hrať sa na ulici bolo číre šťastie – ostrov radosti. Mohol sa tam hrať celé hodiny a pritom zabudnúť, aké to bude, až sa vráti domov.

„Elma! Katia! Podťte prestrieť stôl! Hugo! Cristiano! Podťte mi pomôcť! Večera je skoro hotová!“ volala mama, zatiaľ čo miešala jedlo v hrnci.

Cristiano bol v polovici cesty z okna, keď zaznelo jeho meno. Na ulici bol skôr, než si všimla, že už nie je doma.

„Mami, Cristiano zasa utiekol oknom aj s loptou,“ žalovala Katia.

„Ja poňho dôjdem,“ ponúkol sa Hugo a vystrelil k dverám.

„Hugo, počkaj!“ zastavila ho Dolores.

Hugo sa zarazil a poslušne sa otočil, aj keď bol zmätený. „Prečo?“

„Nechaj ho ísť. Keď sa hrá s loptou, je šťastný. Dôjdem po neho, keď sa najeme,“ povedala a podala dcéram misky.

Ulica bola v zlom stave, odkedy si ju Cristiano pamätal – cesta bola plná výmoľov, múry boli počmárané znakmi najrôznejších pouličných gangov Santa Antónia. Cristiano mal obľúbený múr, kam chodil trénovať kopy. Bol o niečo vyššie v ulici nad ich domom. Začal každodennou rutinou, keď kopal loptu proti múru pravou nohou a chytil ju ľavou, nahral si ju späť na pravú, šikovne si ju nabral na priehlavok a nadhodil si ju až na hlavu.

Až dovtedy nevenoval pozornosť chlapcom, ktorí sa šplhali do kopca, aby si hore zahrali. Potom ich však zazrel kútikom oka a chytil loptu do rúk. „Hej! Viete čo? Mám šesť! Počkajte!“ Rozbehol sa do kopca a pritom striedavo ťukal do lopty ľavačkou a pravačkou. Keď sa dostal na úroveň starších chlapcov, vyvážil si ju na priehlavku pravej nohy, prehodil si ju na ľavú a z voleja si ju vykopol na hlavu, kde s ňou balansoval. „Už som dosť starý!“ mienil.

„O čom to hovoríš, Cristiano?“ čudoval sa Adelino.

Cristiano sa zaškeril. „Povedal si, že s vami môžem hrať, keď budem mať šesť. No, a ja už mám šesť.“

Všetci sa zasmiali.

Adelino ich utíšil. „Videl som, že máš slušnú techniku,“ povedal a zobral Cristianovi loptu z hlavy. „Ty si trénoval.“

„Každý deň. Keď netrafím, skotúľa sa mi lopta dolu a už ju nikdy neuvidím,“ vysvetľoval. „Teraz už mi neutečie.“ Cítil sa ako v nebi. Zjavný kápo skupinky práve povedal, že je dosť dobrý.

„Ale my máme teraz deväť,“ povedal Adelino a hodil mu loptu späť. „Skús to, keď budeš mať deväť.“

Chlapci sa zachechtali a pokračovali v ceste nahor.

Cristiano cítil, ako sa mu do tváre hrnie kry, v jeho vnútri to pekne vrelo. Aj keď mal ešte len šesť, chápal, že ich svojím vekom nikdy nedoženie. Musel sa im postaviť hneď teraz. Hodil loptu na zem a bez toho, aby spustil oči z partie chalanov, inštinktívne do nej kopol. Lopta sa vzniesla a trafila Adelinu do chrbta.

Všetci sa zastavili a rozpačito sa jeden po druhom pozerali. Čakali, čo na to Adelino.

Ten sa pomaly otočil.

Cristiano sa nedal: „Keď budem mať deväť, ty budeš mať dvanásť a povieš to isté!“ zakričal.

Adelino prižmúril oči, akoby mal vybuchnúť od zlosti. Ale namiesto toho sa zasmial. Smial sa tak veľmi, až sa zvalil na zem. Aj ostatní sa smiali. Adelino vzal Cristianovu starú okopanú loptu a poslal ju späť po svahu tomu šesťročnému špuntovi. Ten ju skúsene zastavil priehlavkom.

„Tak dobre, Cristiano!“ zhúkol Adelino. „Máš šesť, tak nám pomôž vyhrať!“ A s tým sa otočil a pokračoval v chôdzi k ulici Lombinho.

Cristiano stál ako zamrznutý uprostred cesty s loptou pritlačenou k hrudi. Adelina poznal celý život. Ich rodiny bývali na tej istej ulici. Poznal ho ako chlapca, ktorý každý deň mieril okolo jeho domu na ďalší zápas. Mal pocit, že sa mu to len zdá. Nazaj ho práve prizval k hre? Hore na kopci Adelino počas chôdze ľahko pootočil hlavu. „Tak ideš, alebo nie?“

Cristiano sa zhlboka nadýchol, utrel si slzy, ktoré mu vytryskli zakaždým, keď sa rozčúlil, a vyra-

zil do kopca. Dohnal starších chlapcov zo susedstva skôr, než stihli zabočiť do ďalšej ulice. Adelino sa usmial a chytil Cristiana okolo ramien. „Pekná trefa,“ riekol. Spoločne sa zasmiali, zabočili za roh a vkročili na ulicu Lombinho.

Ostatní chlapci už na nich čakali. Stáli v hlúčiku okolo starých tehál vyznačujúcich bránku. Dvaja hráči si medzi nimi prihrávali loptu. Hneď ako dorazil Adelinov tím, všetci ustali v pohybe. Všetci hráči druhého tímu mali aspoň dvanásť rokov. Cristianoovo srdce sa rozbehlo ako splašené... dvanásťroční ho desili.

„Hej, sem žiadne decká nesmú!“ povedal jeden z nich a ukázal na Cristiana.

Ten zaťal päste. Mal chuť po ňom niečím hodiť. Ale asi by dostal nakladačku a to práve nechcel.

A tak radšej držal jazyk za zubami.

„Cristiano nie je žiadne decko, Vagabundo!“ zahriakol toho drzáňa Adelino. „Radšej si stráž chrbát!“ Potom sa otočil ku Cristianovi. „Drž sa v strede ihriska a keď sa dostaneš k lopte, jednému z nás prihraj.“

„Ja viem, čo mám robiť,“ zahundral Cristiano a šiel zaujať svoje miesto.

O niekoľko sekúnd neskôr brankár súperovho tímu vykopol loptu do vzduchu. Tá sa odrazila od Adelina a skončila na kopačke protihráča. Cristiano k nemu došprintoval, pripravil ho o loptu a bezchybne prihral Adelinovi, ktorý urobil kľučku a vystrelil na bránku, lenže tesne minul ľavú tyčku.

„To snáď nie!“ uľavil si Cristiano a pokrútil hlavou.

Adelino sa okolo neho hnal späť. „Čo blbneš? Pripravíme si ďalšiu šancu.“ A vtedy si všimol Cristianov výraz plný horkosti a zlosti, tvár zmáčanú slzami hnevu.

„Prečo si netrafil? Bola to dokonalá prihrávka!“

„Skrátka som minul, no a čo? Je to len hra,“ presviedčal ho. „Pokoj.“

„Ja som pokojný!“

„To hovor niekomu inému,“ odsekol Adelino nahnevane. „Robíš, akoby si to dokázal lepšie,“ utrúsil si pre seba.

„Tak ma postav do útoku a uvidíš.“

A tak tam stáli a zlostne sa na seba pozerali. Všetci ostatní sa pobavene prizerali a čakali, ako to dopadne.

„Do útoku? Ty si myslíš, že to zvládneš?“

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.